

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1268/2015
09.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица чланова већа, у поступку за заштиту права на суђење у разумном року подносиоца захтева М.В. из Б., чији је пуномоћник М.Ц., адвокат из Р., одлучујући о жалби подносиоца захтева, изјављеној против решења Вишег суда у Краљеву Р4 И 104/14 од 15.06.2015. године, на седници одржаној 09.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ се као неоснована жалба подносиоца захтева и ПОТВРЂУЈЕ решење Вишег суда у Краљеву Р4 И 104/14 од 15.06.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Виши суд у Краљеву, решењем Р4 И 104/14 од 15.06.2015. године, одбио је захтев подносиоца за заштиту права на суђење у разумном року, као и захтев за накнаду због повреде права на суђење у разумном року у износу од 5.000 евра у динарској противвредности, обрачунатој по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате и утврдио да у извршном поступку који је вођен пред Основним судом у Краљеву, Судска јединица у Рашкој, а сада води пред Основним судом у Рашкој под бројем И 1384/11 подносиоцу захтева није повређено право на суђење у разумном року, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије (став први изреке). Одлучио је да по правноснажности решења предмет врати Уставном суду Републике Србије, ради одлучивања о повреди права на имовину и накнади материјалне штете у висини износа опредељеног решењем о извршењу Основног суда у Краљеву, Судска јединица у Рашки И 1384/11 од 25.05.2011. године (став други изреке). Одлучио је и да подносилац захтева сноси трошкове подношења захтева (став трећи изреке).

Против овог решења, подносилац захтева је благовремено изјавио жалбу, из свих законских разлога предвиђених одредбама члана 373. став 1. Закона о парничном поступку, са предлогом да се побијано решење укине и предмет врати на поновни поступак или преиначи и определио трошкове на име састава жалбе од 33.000,00 динара.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у побијаном делу на основу одредби члана 386. ст. 1. и 3, а у вези члана 402. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку - ЗВП („Службени гласник РС“ бр. 25/82, 48/88, „Службени гласник РС“ бр.46/95, 18/05, 85/12,

45/13, 55/14 и 16/15), одредбе члана 8б став 3. и члана 8в Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11 и 101/13), па је утврдио да жалба подносиоца није основана.

У поступку пред првостепеним судом није учињена ниједна од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности, на основу одредбе члана 386. став 3. ЗПП, а у вези члана 402. ЗПП. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се у жалби указује, с обзиром на то да побијано решење нема недостатака због којих се не може испитати, већ садржи јасне и логичне разлоге у погледу битних чињеница.

Према утврђеном чињеничном стању, подносилац захтева као извршни поверилац је 16.05.2011. године поднео Основном суду у Краљеву, Судска јединица у Рашкој, против извршног дужника К. И.ЦГ ДП у реструктурирању, из Б., предлог за извршење ради исплате разлике између исплаћене и припадајуће зараде, прековременог рада, са законском затезном каматом и трошковима поступка по правноснажним пресудама Општинског суда у Рашки П1 108/07 од 27.02.2008. године и П1 434/08 од 03.12.2008. године, као и трошкова извршног поступка и то пленидбом и преносом новчаних средстава са свих жиро рачуна извршног дужника на текући рачун извршног повериоца. Суд је решењем И 1384/11 од 25.05.2011. године, дозволио предложено извршење, које решење је извршни поверилац примио 26.05.2011. године а извршни дужник 27.05.2011. године. Против овог решења, извршни дужник је 30.05.2011. године уложио приговор, који је решењем Ипв И 301/12 од 09.03.2012. године, одбијен, а ово решење достављено пуномоћнику извршног повериоца 26.03.2012. године и пуномоћнику извршног дужника 21.03.2012. године. Између наведених датума у предмету није поступано, нити је поступак окончан до дана одлучивања о захтеву за заштиту права на суђење у разумном року. Суд је закључком од 25.05.2011. године, наложио Одељењу принудне наплате у Крагујевцу да изврши наведено решење суда у односу на извршног дужника, тако што ће се сва новчана средства по донетом решењу означена као главни дуг са каматом пренети са рачуна извршног дужника на рачун извршног повериоца, а трошкови парничног и извршног поступка на рачун пуномоћника извршног повериоца. У Закључку је наведено да ће се решење спровести сходно правном схватању Врховног касационог суда од 24.02.2011. године, с обзиром на то да се ради о новчаном потраживању извршног повериоца из радног односа. Одељење за принудну наплату је 27.05.2011. године примило закључак. Извршни дужник И.ЦГ ДП у реструктурирању из Б., налазио се у непрекидној блокади почев од 01.04.2011. године и укупан износ блокаде без камате је био 249.062.230,84 динара (Према извештају Народне банке Србије, Одељење за пријем, контролу и унос основа и налога Крагујевац од 05.12.2014. године). Суд је решењем од 25.05.2011. године, предмет извршења као решен извео из уписника и дао налог да се одложи у архиву, са напоменом да је такса плаћена. У уводном делу решења је наведено, да се оно доноси пошто у предмету извршног повериоца против извршног дужника ради наплате новчаног потраживања, уследила забрана на новчаним средствима на рачуну дужника.

Одлуком о реструктурирању број 54/07 од 09.08.2007. године, Агенција за приватизацију је покренула поступак реструктурирања К. И.ЦГ, за међународну и унутрашњу трговину у смислу одредби Закона о приватизацији и Уредбе о

поступку и начину реструктурирања који поступак у време покретања извршног поступка и 28.03.2014. године у време подношења уставне жалбе није окончан.

На основу оваквог чињеничног стања, првостепени суд је одбио захтев подносиоца за заштиту права на суђење у разумном року из разлога, што је поступак сложен и отежано спровођење извршења, услед чињенице да је над извршним дужником покренут поступак реструктурирања и да на рачуну извршног дужника у тренутку доношења решења о извршењу није било средстава за намирење потраживања подносиоца захтева као извршног повериоца. Даље, да је подносилац захтева као извршни поверилац био пасиван учесник у поступку и до изјављивања уставне жалбе није предузео ниједну радњу пред извршним судом, која би евентуално могла да убрза или да доведе до наплате његовог потраживања према извршном дужнику.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се неизвесност отклонила, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, која се процењује у сваком конкретном случају на основу укупног времена трајања поступка, сложености чињеничних и правних питања у конкретном предмету, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступања суда, природе захтева о коме је одлучивано и значаја права које је предмет поступка за подносиоца захтева.

Полазећи од наведених критеријума, Виши суд у Краљеву је правилно утврдио да се у конкретном случају ради о извршном поступку у коме је суд дужан да поступа хитно.

Предлог за извршење је поднет 16.05.2011. године и решење о извршењу донето 25.05.2011. године, да би 27.05.2011. године, било примљено у Одељењу принудне наплате, Народне банке Србије, из чега следи да су извршне радње спроведене у кратким временским роковима.

Поред тога, иако је Ипв веће у другостепеном поступку поступало неблаговремено, јер је своју одлуку по приговору донео после дужег временског периода (око девет месеци), та чињеница је без утицаја на право извршног повериоца да оствари своје новчано потраживање према извршном дужнику, јер је у члану 40. став 4. Закона о извршењу и обезбеђењу прописано да приговор не одлаже извршење решења, а посебно код чињенице када је приговор извршног дужника одбијен. Наиме, суд је поступао довољно ефикасно приликом вођења поступка, али рад извршног суда није гаранција да ће до спровођења извршења, односно намирења извршног повериоца и доћи, јер то зависи и од поступања организације за принудну наплату и ликвидности дужника. Стога су неосновани наводи жалбе о непоступању суда у разумном року и кашњењу приликом одлучивања о приговору од 11 месеци.

Према томе, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, када је одбио захтев подносиоца за заштиту права на суђење у разумном року, као и захтев за примерену накнаду, сагласно одредбама члана 8а и 8б Закона о уређењу судова, с обзиром на то да подносиоцу захтева није повређено право на суђење у разумном

року зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Сл. гласник РС“, број 98/06).

Како је одбијена жалба подносиоца захтева, то је одбијен и захтев подносиоца за накнаду опредељених трошкова поступка на име састава жалбе, на основу одредби члана 153. и 154. ЗПП, а у вези одредбе члана 165. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 401. став 1. тачка 2. ЗПП, у вези одредбе члана 30. став 2. ЗВП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**